

Το χωριό του Αγίου Σπυρίδωνος στην Ουγκάντα

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Φεύγοντας από το Λουγκουζί περάσαμε από το χωράφι της εκκλησίας όπου χτίζεται ο Άγιος Σπυρίδωνας. Κάπου δέκα από τα μεγάλα παιδιά της ενορίας μας, αποφάσισαν να καθαρίσουν από τις μεγάλες ρίζες το χωράφι ώστε να μην πληρώσουμε εργάτες και το έκαναν με χαρά. Τους είχαμε ζητήσει ακόμα να μας φτιάξουν τραπέζια για τη Θεία Λειτουργία. Μας τα είχαν φτιάξει και καμάρωναν μπροστά στην μικρή αποθήκη, Τους ευχαριστήσαμε και χαρήκαμε πολύ. Μόνο όταν αρχίσουν να το βλέπουν σπίτι τους τον Ναό θα αρχίσουν να το αγαπάνε.

Την επόμενη μέρα Κυριακή στο Λουγκουζί. Δεν μπορούμε και δεν θέλουμε τις Κυριακές να είμαστε αλλού. Τους συνηθίσαμε και μας λείπουν αυτοί οι άνθρωποι. Σήμερα ήρθε πολύς κόσμος. Τα τραπέζια όμορφα στολισμένα ήταν στη μέση της υπαίθριας Εκκλησίας μας. Τα παιδιά και οι μεγάλοι ήταν χαρούμενοι. Στην λειτουργία με την καθοδήγηση του Κατηχητή Χριστοφόρου ψέλνουν όλοι μαζί. Είναι κάποια σημεία στη λειτουργία που φαίνονται πως τα παιδιά τα τραγουδάνε παίζοντας. Στην Κατήχηση συνεχίσαμε με την ανάλυση της Θείας λειτουργίας και τους μιλήσαμε για το σύμβολο της πίστεως. Τους είπαμε να μάθουμε να συγχωρούμε ,να αγαπούμε ,να βοηθούμε τους άλλους, να γίνουμε πραγματικοί άνθρωποι. Όταν κάποιος γνωρίζει το Χριστό γίνεται άλλος άνθρωπος, αλλάζει. Κοινώνησαν με χαρά και πήραν αντίδωρο. Στο τέλος ευχαριστήσαμε τα μεγάλα παιδιά για τα όμορφα τραπέζια και τους υποσχθήκαμε εκδρομή. Χάρηκαν πολύ και με την καρδιά τους.

Αλλά σήμερα θα ήταν η μέρα των μικρών παιδιών. Τους είχαμε υποσχεθεί παιχνίδια με μπάλες και σκυταλοδρομίες. Μαζεύτηκαν κάπου 80 παιδιά. Το τι έγινε ήταν απερίγραπτο. Δυναμισμός και γέλια από μικρούς αλλά και μεγάλους. Εκεί βέβαια που χάρηκαν ιδιαίτερα ήταν στο τρέξιμο. Μάζεψαν ψηλά τα παντελονάκια τους τα αγόρια και ξυπόλυτα άρχισαν να τρέχουν με άγρια αφρικάνικη δύναμη. Κατάλαβα ότι είχα μποροστά μου τους επόμενους ολυμπιακούς αθλητές.

Είπαμε να κάνουμε το παιχνίδι επίσημο. Και για μην στεναχωρηθούν μερικά , δώσαμε βραβείο με κύπελλο σε όλα τα παιδιά. Και μετά βέβαια καραμμέλες. Έρχονταν να πάρουν και ήταν χαρούμενα και τρισευτυχισμένα.

Το παιχνίδι τέλειωσε και τα παιδιά με τις καραμέλες γύριζαν στα σπίτια τους και χάνονταν στις καλαμιές για να φάνε το μεσημεριανό τους ματόκε.

Πηγή: Εκδόσεις Χρυσοπηγή